

i Ze sborových akcí

Út	26. 4.	14:30	setkání starších věkem
Čt	28. 4.	19:30	Večer s filmem v rámci projektu Promítej i ty: Úkryt (Švýcarsko 2014) O filmu viz: http://www.promitejity.cz/detail-filmu/43-ukryt
Ne	1. 5.	9:30	bohoslužby (Jaroslav Vetter)
Út	3. 5.	14:30	koncert (D.Kalhous -klavír)
Út	3. 5.	16:30	schůzka křesťanské služby
Čt	5. 5.	18:15	schůzka učitelů NŠ
Ne	8. 5.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Po	9. 5.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	10. 5.	14:30	setkání starších věkem
Út	10. 5.	19:30	Hovory o víře
Čt	12. 5.	19:00	schůze staršovstva
Ne	15. 5.	9:30	Svatodušní neděle s VP (E. Čašková)
Út	17. 5.	14:30	setkání starších věkem
Út	17. 5.	19:30	ekumenická biblická hodina (J. Mrázek)
Čt	19. 5.	19:00	Zahájení synodu - bohoslužby
Ne	22. 5.	9:30	bohoslužby
Út	24. 5.	14:30	setkání starších věkem
Čt	26. 5.	19:30	biblická hodina v rodině
Ne	29. 5.	9:30	bohoslužby (Antonín Plachý)
Ne	29. 5.	10:30	sborová neděle - po skončení bohoslužeb přednáška Antonína Plachého o práci s lidmi bez domova
Út	31. 5.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Konfirmandi v Curychu

Obsah

Jsme lidé naděje?	2
Cestovní deník Marty, Kuby, Emany, Sama, Dana, Blanky a Bětky	5
Pobožnost Ester Čaškové na první schůzi nového staršovstva	8
Program Noci kostelů 10. června 2016	11

Jsmo lidé naděje?

Kázání Ester Čaškové

Proto, bratří, vy, kteří jste svatí a máte účast na nebeském povolání, hleďte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše: jako Syn je nad celým Božím domem. A tímto Božím domem jsme my, pokud si až do konce zachováme smělost jistoty a radostnou naději. ⁷Proto, jak říká Duch svatý: 'Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, ⁸nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru jako v den pokušení na poušti, ⁹kde si vaši otcové žádali důkazy a tak mě pokoušeli, ač viděli mé skutky ¹⁰po čtyřicet let. Proto jsem se na to pokolení rozhněval a řekl jsem: Jejich srdce stále bloudí, dodnes mé cesty nepoznali. ¹¹Ve svém hněvu jsem přísahal: Nevejdu do mého odpočívutí!' ¹²Dejte si pozor, bratří, aby někdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné, takže by odpadl od živého Boha. ¹³Naopak, povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono 'dnes', aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatvrdil. ¹⁴Vždyť máme účast na Kristu, jen když své počáteční předsevzetí zachováme pevné až do konce. Žid 3,1.6–14

Jak se dá odpadnout od Boha? A hrozí i nám něco takového?

Důležité je to, že autor varuje před odpadnutím od **živého** Boha. Je totiž možné odpadnout od živého, mluvícího, komunikujícího a náročného Boha k vlastní strnulé a pohodlné představě, kterou jsme si o Bohu udělali. Člověku takové pokušení po mnoha letech v církvi určitě hrozí. Spíš nevědomky, nějak postupně a nenápadně je možné přijít o živou víru, upnout se na to, co mám, co

znám a s čím jsem spokojen.

Bůh mluví. Mluvil kdysi dávno k očům skrze proroky a mluví i k nám – skrze svého Syna, Ježíše Krista. Bůh pořád mluví – ale co my? Jsme ochotni slyšet a poslouchat? Neupadli jsme do stereotypu víry, ve kterém už nic nového nečekáme, ba ani nechceme být vyrušováni novými nároky? Už jsme přece pochopili, co víra znamená, žijeme správně a nepotřebujeme, aby nám někdo něco říkal, aby nás napomínal nebo nám něco vytýkal.

Jenže když Bůh mluví, něco se děje. S člověkem to něco dělá. Tak také na sobě Boží oslovení člověk pozná: že se s ním něco děje. Něco mě zasáhlo, něco se mě dotklo. Zjistím, že mám něco změnit, že nemohu jednat stejně jako předtím. Vzpomeňte si třeba na celníka Zachea. (Polovinu svého jmění dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně. Lk 19,8) Neumíme popsat, jak Bůh mluví, ale poznáme to na tom, že se s námi něco děje. **Boží slovo není přitakání k tomu, jak sami žijeme.** Nenechává nás tam, kde jsme. Boží slovo s námi hýbe, nutí nás přezkoumávat, jak a čím žijeme. A tam, kde nás opravdu zasáhne, rozpadá se naše sebejistota. To přesvědčení, že žiju správně, že už všechno vím, dělám to dobře a nemám zapotřebí něco měnit.

Je ovšem možné slyšet, ale neposlechnout. (*Bohatý mládenec také slyšel: Prodej, co ti patří, rozdej chudým a pak přijď a následuj mne. Když to mladík uslyšel, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. Mat 19,21*). Je možné ubránit se

Program Noci kostelů 10. června 2016

- 18:00 Otevření kostela
- 18:05 Dílnička pro děti na téma Otevřené brány
- 19:00 Varhanní hudba
Hraje Ester Slaninová, sborová varhanice
- 19:30 Živé obrazy
Ztvárnění známých i neznámých příběhů s hádankou.
- 20:00 Koncert pozounového sboru Consonare
Evangelický pozounový sbor od Martina ve Zdi. Tyto „mobilní varhany“ doprovázejí zpěv evangelických bohoslužeb. Nejde jenom o muziku, jde také o setkání, ve kterém se sdílíme, společně něco tvoříme, učíme se a předáváme.
- 20:30 Živé obrazy
Ztvárnění známých i neznámých příběhů s hádankou.
- 21:00 Koncert pozounového sboru Consonare
Evangelický pozounový sbor od Martina ve Zdi. Tyto „mobilní varhany“ doprovázejí zpěv evangelických bohoslužeb. Nejde jenom o muziku, jde také o setkání, ve kterém se sdílíme, společně něco tvoříme, učíme se a předáváme.
- 21:30 Farář v kriminálu
Zkušenosti faráře ze služby vězeňského kaplana
- 22:00 Varhanní hudba
Hraje Ester Slaninová, sborová varhanice
- 22:30 Můj oblíbený verš, moje oblíbená píseň
Několik členů sboru přečte svůj oblíbený biblický text a ke společnému zpěvu vybere svou oblíbenou píseň.
- 23:30 Uzavření kostela

Cesta evangelickým kostelem

Na panelech rozmístěných po kostele se účastníci mohou seznámit s evangelickým kostelem i jeho částmi a dozvědět se něco i o křesťanství a protestantismu.

Fotogalerie na motivy verše Noci kostelů 2016

Zj 21, 25: Jeho brány zůstanou otevřeny...

O Boží touze být s námi. O všem, co už pro nás udělal – a aby mu uvěřili a vzdávali chválu. Všecko se má díť k jeho slávě. (Soli Deo gloria)

a tak se své služby nebojte. Jedinou podmínkou toho, aby to byla služba dobrá, je vaše víra a upřímná touha být Bohu k dispozici s tím, co umím a čím jsem.

Modlitba

Děkujeme za to, že smíme být tak

blízko tvého díla, že nás povoláváš za spolupracovníky. Dej, ať to dokážeme vnímat jako výsadu a radost. Vždyť máme být svědky o tvé dobrotě, o tvé laskavosti, do-svědčovat tvé odpuštění a naději pro každého člověka. Prosíme o dar Ducha svatého, aby nás vedl k moudrosti.

A prosíme také za tento sbor, za lidi, kterým máme sloužit. Ty sám jsi jejich pastýř, znáš jejich bolesti a trápení. Buď jim nablízku, posiluj, těš a dávej naději ve výhledu ke tvému království.

Nové staršovstvo zvolené na sborovém shromáždění 3.4.2016

Pavel Coufal
Matěj Cháb
Michal Janeček st.
Jitka Krupičková
Miloš Lešíkar
Jan Mach
Olga Navrátilová
Zdenka Novotná
Jarmila Raisová
Eva Svobodová
Jana Šarounová
Jakub Šilar

1. náhradník Jaroslav Filipi
2. náhradník Blanka Uličná
3. náhradník Daniel Böhm
4. náhradník Jana Melicharová

Na první schůzi 14.4.2016 nové staršovstvo zvolilo kurátorkou Janu Šarounovou, místokurátorem Jakuba Šilara, předsedkyní staršovstva Ester Čaškovou.

tomu živému oslovení, protože je nepohodlné. Zacpat si uši a zatvrdit srdce. Tak nějak to říkali i ti dávní proroci Izraelskému lidu, že je zatvrzelý a neslyší, neposlouchá. Žije si podle svého. Bible tomu říká neochota k pokání.

Ale jestli si vzpomenete, je to právě slovo, kterým Ježíš začal svoje kázání: *Čiňte pokání, protože se přiblížilo boží království (Mat 4,17)*. Bůh je živý, jedná stále znovu. A čeká i od nás živou, aktuální poslušnost. Každý den máme znovu dávat najevo svou víru a důvěru. A jako příležitost k takovému ověření víry nám Pán Bůh také staví do cesty nejrůznější zkoušky. Tak jako svému lidu, který vedl z Egypta nikoliv rovnou cestou, ale cestou po poušti. Izraelský lid ve zkouškách často selhal. Dokonce i do zaslíbené země se bál vstoupit, nevěřil, že jim Hospodin tu zemi opravdu dá – a proto do ní skutečně nevesel. Bloudil 40 let po poušti, až celá jedna generace zemřela. Navzdory tomu, že zažili tolik zázraků, tolik dokladů Boží vysvoboditelské moci, projevíli se Izraelci jako malověrní a nedůvěřiví. Pro nás to má být výstraha.

Život přináší stále nové situace, ve kterých se má ukázat, jestli **jsme použitelní pro Boží království**. Jestli jsme opravdu lidem naděje a žijeme z Božího zaslíbení. Jsme lidé naděje? V těch nejrůznějších životních zkouškách se nám často zdá, že to Boží zaslíbení je moc daleko. A naši víru vysilují a zviklávají i bolesti, problémy a neustálý zápas s vlastním hříchem. Chtěli bychom, aby bylo snazší věřit Bohu, že je ten nemocnější a že dobrá budoucnost je na dosah. Uvítali bychom nějaké zázraky jako důkaz Boží přízně – nejen pro povzbuzení vlastní víry, ale také jako důkaz pro druhé kolem sebe. Takové zbraně nám však Pán

Bůh do ruky nedává. Až do druhého Kristova příchodu opravdu nemáme nic víc než Boží slovo a svědectví církve.

Možná to teď vypadá tak, že spasení je odměna jen pro ty, kdo jsou ve víře obzvlášť silní. Případně pro ty, kteří si ho svými skutky zaslouží. Ale vy víte, že spasení jsme z Boží milosti. Pán Bůh chce, aby byli zachráněni–spaseni všichni lidé. A nic přitom nepředpokládá. **Neexistuje lidský postoj nebo čin, žádná zásluha nebo selhání, které by mohlo pozitivně nebo negativně ovlivnit Boží nabídku spasení.** Kdo je zachráněn, je zachráněn z milosti, jinak to nejde. Ale to ještě **neznamená, že jsme zachraňováni automaticky** – ať se k této nabídce stavíme jakkoliv. Záležejí na tom, abychom udržovali živý kontakt s Bohem. Abychom měli uši dokořán. Aby naše srdce zůstalo měkké, netvrdlé, nebylo sklerotické – a nezapomnělo, co všecko od Pána Boha dostává. Spasení je přece právě kontakt s Bohem, Boží přítomnost, blízkost jeho dobroty. A tak jde o to, abychom ve vztahu s Bohem neustrnuli (třeba na úrovni konfirmačních znalostí) a neupadli do falešného dojmu, že máme spasení hotové a už se o Pána Boha nemusíme starat. Jak mi jedna stará evangelička řekla: Už jsem se dost namodlila. . . Boží slovo nás stále znovu volá k pokání. A je to vážné, důrazné volání. Ten, kdo není připraven pokání činit a své postoje a své jednání měnit podle aktuálně poznávané Boží vůle, do Božího odpočinutí nevejde. **Nebe si nemůžeme zasloužit, ale můžeme ho prožít.**

Neslyšíme to moc rádi. Ale autor toho dopisu na začátku připomněl, že nejdeme do prázdna ani s prázdnými rukama. Už na začátku jsme něco dostali: *Získali jsme*

podíl na Kristu! Ale co to znamená? Bůh nám dal najevo, že o nás stojí, že jsme pro něj nesmírně důležití. Svého Syna poslal, abychom skrze něj získal přístup do Božího království. A každý, kdo se ke Kristu přizná, je jeho dítě. Společně pak tvoříme Kristův dům, církev, kterou ani brány pekla nepřemohou, protože Kristus je její hlavou. Je možné, že příjemci tohoto dopisu byli situací církve zklamání, tak jako jsou dnes církví zklamání mnozí lidé. Ale především byli unavení a znejistělí tím, že víra je běh na dlouhou trať. Že to zaslíbené nebe ještě nepřišlo a pořád máme úkol čekat a vyhlížet.

Bylo by to k nevydržení, kdybychom na takový úkol byli sami. Kdybychom museli věřit každý sám a neměli si ani s kým o tom popovídat, komu se svěřit, od koho dostat povzbuzení. Ale my na to nejsme sami! Církev nám Pán Bůh dává právě proto, abychom měli kde čerpat sílu. Církev je místo ke sdílení víry, lásky a naděje. A ti, kdo se církve zříkají, neberou vážně fakt, že víra potřebuje společenství a roste jenom ve sdílení.

Proto tady čteme všechna povzbuzení a varování: *nezatvrzujte svá srdce, povzbuzujte se navzájem*. My, jako bratři a sestry, my jako členové sboru a součást Kristovy církve máme za sebe vzájemně zodpovědnost. Máme si poskytovat „péči o duše“. Mluvte jeden s druhým, utěšujte, povzbuzujte, napomínejte – aby nikdo nebyl zklamán nebo ve víře znejistěn, že by od živého Boha odpadl a do odpočínutí nevešel.

Tenhle rozměr vzájemně zodpovědnosti nám není příliš blízký – a možná se zdá moc náročný. Ale je to náš úkol, ve kterém i naše víra roste. Bez svědectví druhých bychom se sami o Bohu a Kristu nedozvěděli. A tak je jen namístě, že také od nás ti další něco dostanou a uslyší. *Vždyť jsme dostali účast na nebeském povolání (Žd 3,1)*.

Výzvy, které tu čteme, znějí naléhavě: *Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte svá srdce!* Jako by bylo málo času. Je to tak, že konec už se blíží. Ale nejde tady o počítání roků nebo staletí. Ano, nás zajímá, jak dlouho to ještě bude se světem trvat. Kdy už to Boží království v plnosti nastane. Ale to nevíme.

Tenhle čas je časem posledním z jiného důvodu: **protože se zvěstuje evangelium**. To je ta poslední, konečná nabídka, kterou Pán Bůh světu dává. Nic lepšího už nebude. Kristus a spasení z milosti je poslední Boží slovo. Proto je tak naléhavé tenhle čas nepromarnit. Vejít a umožnit vstup do Božího království i dalším, protože brána je ještě otevřena. Dnes je čas, kdy hříšník může uslyšet o odpuštění. Dnes – ne až zítra.

Máme šanci vejít do „odpočínutí“. To není určení místa, ale ukončení zápasu se zlem, kdy bude jasná vláda Ježíše Krista jako Pána. Co si můžeme přát víc než to, že žijeme v době, kdy můžeme mít takovou *smělou jistotu i radostnou naději*? V době, kdy se zvěstuje šance pro všechny?

Amen

V mnohém jsme dědicové lidu Izraele, který vyznával: *Hospodin je můj Pastýř, nebudu mítí nedostatku*. Starozákonní zbožnost, jak ji známe z příběhů Izraelského lidu, není na rozdíl od pohanických rituálů mechanickým uctíváním – obrazu, kamene, ale je to věc vztahu, poslušnosti a důvěry. Uctívat obraz je něco docela jiného než poslouchat pastýře, který mě vodí po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

Označení pastýře používal i Pán Ježíš. Bylo to tehdy ze života a každý věděl, jak se dobrý pastýř chová. Církev pak začala používat tento termín pro toho, kdo stál v čele věřícího společenství a byl pověřen pečovat o něj.

Pastýř má velkou zodpovědnost: musí najít pastvu pro své stádo, vést ho po dobré cestě a také ho držet pohromadě. Všelijaké štěpení církve se dalo už tehdy a představitelé sborů měli usilovat o jednotu. Ale pastýř se také osobně stará o jednotlivé ovečky, věnuje se zvláště těm, které zabloudily. A za svoje stádo se také bije – v době pronásledování křesťanů byli vůdčí osobnosti často zatýkány, mučeny a popraveny. Role pastýře tedy vyžaduje nasazení vlastního života.

Tradice reformované církve už po staletí drží biblickou linii pastýřů: pastýři, presbyteri nebo biskupové jsou ti, kteří byli pověřeni službou v církvi. Je to určitý úřad a hodnost. Ale není určena k tomu, aby se člověk povyšoval. Je to **povolání od Boha ke službě pro druhé**. Jenomže v našich očích je často ten, kdo je Bohu nablízku, kdo zachází s „posvátnem“, o něco svatější než obyčejní lidé. A tak se takové zvláštní postavení může stát pokušením. A to v těch nejsvětějších podobách: v hamižnosti, pokušení moci a v pýše. Bylo to tak od

začátku. Jinak by apoštol nemusel psát svoje napominání:

Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, ne z nízké zjištěnosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni, nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. v.2-3

A tak je třeba připomínat: **to stáde není vaše, milí pastýři** a presbyteri. **To stáde je Boží majetek a vy jste tu proto, abyste mu sloužili!** To je konec konců správný obsah slova „vládnout“ – znamená to spravovat, pást, pečovat. Příliš často na to zapomínají všichni, kdo bývají postaveni do čela národa či státu. Vláda je úkol a služba. Také vy presbyteri jste pověřeni tím, abyste sloužili. Pán Bůh čeká, že se to naučíme právě od něj. Vždyť Ježíš Kristus přišel, aby sloužil, ne aby si dal sloužit.

A v tom je ten figl: Pán Bůh **panuje nad světem tím, že se o něj stará**, nevyužívá ho sám pro sebe, nehodí si na něm ani svoje touhy ani mindráky! Boží kralování je v tom, že usiluje, aby se nám dobře vedlo. *Dává slunce i déšť (a to na spravedlivé i nespravedlivé!) Prostírá svou ruku a my se sytíme*.

A Ježíš jako Pastýř jde ještě dál: nejen, že vodí svoje ovce na dobré pastviny. On za ovce vydává svůj život! **Jde mu o to, abychom měli život a měli ho v hojnosti!** K tomu směřuje jeho hlavní služba – odpouštění hříchů a jeho vítězství nad smrtí. Jde mu o to, nejen aby se nám dobře žilo, ale abychom před sebou měli také smysl a cíl života a mohli žít beze strachu.

K dosvědčování téhle Boží služby světu Kristus povolává i nás. Je to veliká výsada, že máme tlumočit dobrou zprávu, pozitivní postoj ke světu, k lidem. Lidé se mají dozvědět o Boží lásce.

14.3.

Dobře jsme dorazili domů, plni mnoha krásných zážitků.

Pobožnost Ester Čaškové na první schůzi nového staršovstva

Starší mezi vámi napomínám, sám také starší, svědek utrpení Kristových i účastník slávy, která se má v budoucnu zjevit: ² Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké ziskovosti, ale s horlivou ochotou, ³ ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. ⁴ Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevad-

noucího vavřínu slávy.

1 Petr 5, 1–4

Jestliže má církev fungovat, musí mít nějaké řády. Musí být jasné, kdo může kázat, kdy a kde se konají bohoslužby, koho je možné pokřtít a jak se vysluhuje Večeře Páně, i to, na co se užívají peníze. Ale při všem obyčejném spravování se církev přece jen od jiných lidských spolků liší.

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Pane, ty si přeješ, aby byly činěny pokorné modlitby, prosby, žádosti a díky činění za všechny lidi. Proto prosíme:

Za naše rodiny: věrné sboru, které vedou dobrý boj víry a na tebe pro jiné věci nezapomínají.

Za život v našem sboru: aby tvé Slovo bylo vděčně přijímáno, aby tvoje vyučování vedlo k následování, aby děti a mladí lidé duchovně rostli, aby staří členové nezůstávali opuštěni, aby nedorozumění byla odpuštěním odstraňována.

Za tvůj lid ve světě: aby tvoji věrní se za tebe nestyděli, aby protivenství nikoho z tvých nezlomilo, aby opravdovost naší víry přesvědčovala i zatvrzelé, aby přibývalo účastníků tvého spasení.

Za svět bez válek, plný tvého pokoje nebo alespoň rozumné snášenlivosti s vůlí k dobrému v mezilidských vztazích, za možnost klidného života.

Proto spojujeme své hlasy v modlitbě tvého Syna. . .

Amen.

Cestovní deník Marty, Kuby, Emany, Sama, Dana, Blanky a Bětky

Curych 10.–14. března 2016

Díky ekumenickému projektu Prahy, Marburku a Curychu TRIPOLIS mohli vyjet naši konfirmandi s doprovodem do curyšského sboru Unterstrass–Oberstrass. Pod vedením Andrey Belequa pro ně byl připraven zajímavý program – v rámci projektu Brot für die Welt pekli a prodávali spolu s místními konfirmandy housky; jeli se podívat do Kostnice do muzea M.J. Husa a měli možnost prohlédnout kulturní i architektonické skvosty Curychu. Také se aktivně podíleli na přípravě a realizaci rodinných bohoslužeb.

10. 3.

Na nádraží jsme se sešli všichni a včas! Natěšení na nová dobrodružství. Už jen zkontrolovat pasy a naše noční jízda může začít.

Hned na prvním hraničním přechodu

jsme zažili první dobrodružství – při kontrole zavazadel označil cvičený vlčák jeden kufr. Chvilí jsme se strachem vyčkávali, komu z nás tento kufr vlastně patří. Nakonec se ale ukázalo, že šlo o kufr jednoho velmi upovídaného a neodbytného pána, který seděl hned za námi. Musel jít na hloubkovou kontrolu, aby se prokázalo, že nepřeváží žádné zakázané látky.

11.3.

Dál už cesta probíhala jako po másle. Všichni jsme poklimbávali až do Curychu, kde už nás v brzkých ranních hodinách vyhlížel Lucius (jeho jméno jsme si snadno zapamatovali díky hlubokým Martiným znalostem knižního bestselleru Harryho Pottera), který nás zavezl na faru do Unterstrassu. Ve sboru pro nás připravili komfortní nafukovací matrace,

takže nic nebránilo tomu, abychom ještě honem na několik minut dohnali spánkový deficit z cesty. Příliš jsme ale nelenořili. Už na nás totiž čekala opulentní snídaně, kterou jsme si skutečně vychutnali. Lucius nás navíc pohostil výtečnou kávou, která některým z nás otevřela zcela nečekané obzory světa pražných bobů.

Plně spokojeni jsme vyrazili na prohlídku curyšských krás a bylo jich skutečně mnoho – průzračnost a čistota místní řeky Limmat, Grossmünster (obrovský univerzitní kostel, z jehož věže jsme byli upozorněni na jednoho místního, hlasovým fondem obdařeného ale evangelizačně neúspěšného, curyšského misionáře). Nenechali jsme bez povšimnutí ani muže, kteří zametali střechy

domů krásnými proutěnými košťaty – něco takového jsme jinde skutečně neviděli (Lucius prý také ne). Když jsme se vrátili do sborového domu, připravila pro nás jedna velmi milá paní oběd „bez konce“ – vše, co nám jen na očích viděla, nám zařídila.

Později odpoledne jsme se setkali s Andreou, která zajišťovala celý náš curyšský pobyt. Řekla nám mnoho zajímavostí o Švýcarské reformované církvi a o jejich sborech Unterstrass a Oberstrass v Curychu. Pak nás provedla kostelem v Oberstrassu. Při tom jsme mohli zažít nemalé množství adrenalinu při výstupu na věž, protože jsme měli 15 krátkých vteřin na úprk od obrovských zvonů výš do věže, než začaly důrazným tónem odbíjet aktuální čas. Když se nám opět

vrátil sluch, mohli jsme se kochat úžasnými výhledy na celý Curych.

Večer jsme pekli housky spolu s dětmi ze sboru v moderním sborovém domě, který nás oslovil krásnou knihovničkou a úžasnými hračkami.

12.3.

Dopoledne jsme prodávali večer pečené housky spolu s konfirmandy z Unterstrassu i Oberstrassu. To byl velkolepý zážitek – velmi milé staré dámy, které jsme na ulici často přesvědčili o tom, jak nutné je zakoupit si housku a podpořit tak akci „Brot für die Welt“. Také rodiče často kupovali housky pro své děti. My sami jsme měli možnost ochutnat naše výtvořky – housky byly vynikající, téměř jako croissanty!

Později jsme jeli do Kostnice. Cesta vedla nedaleko města, kde bylo vynalezeno Maggi. První místo, které jsme v Kostnici navštívili, byla řecká restau-

race. Před jídlem jsme zazpívali píseň „Čeho třeba Bůh nám dá“. Když to slyšela maminka majitele restaurace, přišla k našemu stolu, pozdravila nás a osobně nám popřála dobrou chuť. Byla trochu legrační, protože tam celou dobu vše organizovala a její muž byl naopak zcela tichý a nenápadný – jen tiše seděl.

Když už jsme byli v Kostnici, neopomněli jsme (jak jinak!) navštívit Husovo muzeum. Všechny popisky byly v češtině – super! Velmi jsme se pobavili nad jednou interaktivní tabulí, která fungovala skutečně příšerně (a to již před naším vyzkoušením).

Večeře nám byla velmi milým překvapením – dostali jsme sýrové fondue! Téměř nikdo z nás předtím něco takového nejedl. Byla to skutečná dobrota a společenský zážitek, při kterém jsme se hodně nasmáli.

13. 3.

V neděli dopoledne se konaly bohoslužby. Hráli jsme při nich divadelní představení – no, bylo to zajímavé, ale úplně jsme nepochytili pointu příběhu.

Sborová prostora je v Unterstrassu spojena s kostelem velmi důmyslným spleťtým podzemním komplexem. Samotný kostel byl krásný a moderně zařízený.

Po sborovém obědě jsme vzali všechna svá zavazadla a vydali se do národního muzea, podívat se na výstavu DADA. Byla velmi zajímavá – zvláště možnost psát a kreslit po zdech. Nakonec jsme ještě nakoupili domů pár drobností z cest.

Cestou do Prahy jsme spali jen velmi málo, ale měli jsme tak dostatek času po přemýšlet o všech zážitcích těchto několika dní.